Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 22*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἔρρῖκος. Εἶμαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλὰ ξέρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικό.

— Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, ἀγαπητέ μου Ρίκο! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλάς, χαϊδεύων τὰ μαλλιὰ τοῦ γυναικαδέλφου του.

***

Μόλις ἔφυγαν οἱ ἐπισκέπται, ὁ Ἀγκλάς, μὲ φούρια, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ χαρτιὰ σ' ἕνα μεγάλο πέτσινο χαρτοφυλάκιο, ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι.

Κ' ἐνῷ ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, μιλοῦσε μονάχος του.

«— Ἐμπρός! ἔλεγε. Θάταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ ἐπιμείνω... Ἄλλως τε ὅλα εἶνε ἕτοιμα... πρὸ πολλοῦ».

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ρεκλάμα κάποιας Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας, ποῦ ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο τοῦ γραφείου του, καὶ ψιθύρισε:

«Αὔριο τὸ πρωὶ φεύγει βαπόρι ἀπὸ τὸ Χερβοῦργο... Ἔχω τύχη!»

Χαμογέλασε κυττάζων τὸ ρολόγι καὶ συλλογιζόμενος τὸν Καντινιὼ καὶ τὸν Ἔρρῖκο, ποῦ θὰ τὸν περίμεναν οἱ κακόμοιροι στὸ σπιτάκι τῆς Ἀσνιέρης.

«Ἤλθετε!» ἐμουρμούρισε.

Χωρὶς καμμιὰ τύψι, χωρὶς καμμιὰ λύπη γιὰ τὴν οἰκογένεια Σομώ, ποῦ τὴν κατέστρεφε, ὁ κακοῦργος μόνο μιὰ στιγμὴ συλλογίσθηκε τὴν Κολέττα:

«Τί νὰ κάμω;... Νὰ τὴν πάρω μαζί μου;»

Ἀλλ' ἀμέτως ἀποφάσισε.

«Ἄ μπᾶ! εἶπε· θάκανα τρέλλα. Θὰ γράψω μόνο στὴν κυρία τής, ὅτι τῆς τὴν ἀφίνω.»

Ἔκαμε τὸ γράμμα, πῆρε τὴ βαλίτσα του, τὸ χαρτοφυλάκιό του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο, προσπαθῶν ὅσο μποροῦσε νὰ ποφύγῃ τὰ διάκριτα μάτια.

— Ἀμαξᾶ! στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου!

«Ἀμαξᾶ, στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου!» (Σελ., 173 στ. β'.)

Νέα ζωὴ ἄρχιζε γιὰ τὸν τρομερὸ κακοῦργο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ὁ Καντινιὼ ἀνακριτής.

Στὴν τραπεζαρία τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀσνιέρης, τὸ βράδυ, στῆς δέκα, εἶνε μαζευμένοι ἡ κυρία Σομώ, ἡ Λουΐζα Ἀγκλάς, ὁ Ἔρρῖκος καὶ ὁ κ. Καντινιώ, σὲ μιὰ βεγγέρα, ποῦ φαίνεται σὰ νὰ προμηνᾷ κάποια συμφορά...

Περιμένουν τὸν Ἀγκλάς, ποῦ δὲν ἐπῆγε ἀκόμη νὰ φάγῃ. Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε ἔκτακτο, γιατί συχνὰ ὁ ὑπάλληλος τῆς Ἰατρικῆς Ζωῆς ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ. Ἀπόψε ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ἀπογεύματος στὸ γραφεῖο του, ἡ ἀργοπορία αὐτὴ γιὰ τὸν Καντινιὼ καὶ τὸν Ἔρρῖκο, εἶχε μεγάλη σημασία...

Ὁ γέρο ἠθοποιός, κατὰ τὸ φαινόμενο τοὐλάχιστο, ἤρεμος, προσπαθοῦσε νὰ μὴ φοβίσῃ μὲ τὸ ὕφος του τῆς δύο γυναῖκες. Ὁ Ἔρρῖκος ὅμως, λιγώτερο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἔδειχνε μιὰ πυρετώδη ἀνυπομονησία.

Κάθε στιγμὴ ἔβγαινε στὸν κῆπο, ἄνοιγε τὴν καγγελόπορτα κ' ἐκύτταζε στὸν ἔρημο δρόμο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐφαίνετο ὁ γαμπρός του.

Ἡ Λουΐζα καὶ ἡ κυρία Σομὼ ἐπιτέλους ἀνητύχησαν.

— Μὰ τί ἔπαθες, Ρίκο; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του. Κάθησε φρόνιμα... δὲν μαφίνεις οὔτε νὰ διαβάσω... Συμβαίνει τίποτα;

— Ὄχι, ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναρωτήσουν, ἐκάθησε ἥσυχος.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι.

— Αὐτὸς εἶνε! ἐφώναξε ὁ Ἔρρῖκος.

Καὶ ὥρμησε στὴν καγγελόπορτα.

Δὲν ἦταν ὁ Ἀγκλάς, ἀλλὰ ἕνας μικρὸς διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου, ποῦ ἔφερνε τηλεγράφημα γιὰ τὴν κυρίαν Ἀγκλάς.

Ἡ Λουΐζα τὸ πῆρε μὲ κακὸ προαίσθημα. Ἡ συγκίνησις τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸ θλιμμένο ὕφος τοῦ Καντινιώ, τῆς

«Ἦταν ἕνας μικρὸς διανομεὺς τοῦ Τηλεγραφείου...» (Σελ. 173 στ. γ.)

ἔλεγαν ὅτι τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο ἦταν σοβαρὸ καὶ δυσάρεστο. Δὲν τολμοῦσε νὰ σχίσῃ τὸν φάκελλο. Ἐπιτέλους τὰποφάσισε καὶ διάβασε :

«Ἀναγκασμένος νὰ φύγω βιαστικὰ γιὰ μακρινὸ ταξεῖδι, χάριν ὑποθέσεων, θὰ γράψω αὔριο. Σὲ φιλῶ. — ΑΓΚΛΑΣ.»

Μόλις ἐπρόφερε, μ' ἀδύνατη φωνή, τὴν τελευταία λέξι, ὁ ἀδελφός της ἐκτύπησε μὲ τὸ γρόθο του τὸ τραπέζι.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! ἐφώναξε.

Ἀλλὰ ὁ Καντινιὼ ἔκρινε, ὅτι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα γιὰ νὰ μάθουν ἡ γυναῖκες τὴν ἀλήθεια· ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσι τοῦ Ἐρρίκου, λέγων, ὅτι χθὲς ἔγεινε κάποια φιλονεικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ γαμπροῦ του. Ἡ Λουΐζα δὲν τὸ πολυπίστευε. Ἡ κυρία Σομὼ ὅμως, πιὸ εὐκολόπιστη, ἐμάλωσε τὸν γυιό της πικρά.

— Φυσικά. τοῦ εἶπε, ὁ Ἀγκλὰς θὰ σοῦ ἔκαμε παρατηρήσεις, θὰ σοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῇς, νὰ πάρῃς ἕνα ἐπάγγελμα σοβαρό, καὶ σὺ θὰ τοῦ μίλησες ἄσχημα. Ἄχ, κακόπαιδο ! Ἐσὺ ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἡ παρηγορία μου, δὲν κάνεις ἄλλο, παρὰ νὰ μὲ λυπῇς αἰωνίως καὶ νὰ συντομεύῃς τὴ ζωή μου!..

Ἐδάκρυσε ἀπὸ λύσσα ὁ Ἐρρίκος, ὅταν ἄκουσε τἀδικα αὐτὰ παράπονα καὶ ἑτοιμάσθηκε νὰποκριθῇ. Ὁ Καντινιὼ ὅμως, μ' ἐπιτακτικὰ νεύματα, τὸν ἀνάγκασε νὰ σωπάσῃ καί, γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἐσηκώθη, λέγων:

— Πᾶμε ὡς τὸ σπίτι, Ἐρρίκε. Θὰ σοῦ μάθω ἀπόψε τὸ ρόλο σου γιὰ τὴν αὐριανὴ δοκιμὴ τοῦ Σατλέ.

Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐννόησε τότε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε καλλίτερο νὰ κάμῃ. Κ' ἐπῆρε τὸ καπέλλο του, γιὰ νὰκολουθήσῃ τὸν δάσκαλό του.

Ἡ Λουΐζα τοὺς συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα κ' ἐκεῖ, σιγά, εἶπε στ' αὐτὶ τοῦ Καντινιώ:

— Τί συμβαίνει πάλι;.. Καινούρια συμφορά;.. Ἄχ, πῆτέ μου!.. εἶμαι ἕτοιμη νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα.

Ὁ Καντινιὼ τὴν ἐφίλησε καὶ τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ὄχι ἀκόμη... ἀργότερα θὰ τὰ μάθῃς... ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα!

Βγῆκαν ἔξω. Στὸ δρόμο, ὁ Ἐρρίκος ἄρχισε νὰ ρωτᾷ:

— Λοιπόν;.. μᾶς τῶσκασε;..

— Ἐλπίζω.

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Ἐρρίκος· ἐλπίζετε;..

— Ναί, γιατὶ ἡ φυγή του ἀποτελεῖ ὁμολογία.

—Μὰ δὲν θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ τὸν πιάσουμε. Θὰ φύγῃ μακρυὰ ὁ κακοῦργος, ὁ ἄθλιος !

— Σώπα καὶ σύχασε! ἀποκρίθηκε αὐστηρὰ ὁ Καντινιώ. Μὲ τὸ θυμὸ δὲν γίνεται τίποτα. Πᾶμε στὸ γραφεῖο νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Εἶνε πολὺ πιὸ περίπλοκη, ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι.

* * *

Ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Καντινιὼ καὶ μπῆκαν. Κι' ἀφοῦ κλείσθηκαν οἱ δυό τους στὸ μεγάλο γραφεῖο τοῦ ἠθοποιοῦ, αὐτὸς πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι του ἕνα χαρτὶ γεμᾶτο σημειώσεις καὶ τὸ διάβασε μὲ προσοχή. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ ἀποτεινόμενος δῆθεν στὸν Ἐρρίκο, ἀλλὰ πραγματικῶς ὁμιλῶν μόνος του καὶ προσπαθῶν νὰ λύσῃ τὸ δύσκολο πρόβλημα ποῦ εἶχε μπροστά του.

— Παιδί μου, ἔλεγε, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι σὺ εἶχες δίκιο. Ἡ λογική σου, ἡ σκέψι σου, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ μεντάλλια, ποῦ εἶχες τὴν ἐξυπνάδα νὰ τὴν πάρῃς, μᾶς ὁδηγοῦν 'ς ἕνα συμπέρασμα θετικό, βέβαιο: Ὁ Ἀγκλὰς ἐδραπέτευσε!

— Καὶ ἀφοῦ ἐδραπέτευσε, εἶνε ἔνοχος! ἐφώναξε ὁ Ἐρρίκος.

— Μὴ μὲ διακόπτῃς κι' ἄκουγε ! ἐξηκολούθησε ὁ Καντινιώ. Ναί, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἔνοχος. Ἀλλὰ γιὰ τί πρᾶγμα;.. Τὸ ἀποφασιστικὸ του τηλεγράφημα μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμε καὶ νὰ φαντασθοῦμε ὅ,τι θέλομε. Ἐγὼ τοὐλάχιστο φθάνω νὰ τὸν παραδεχθῶ, ὄχι ἀτλῶς συνένοχο τοῦ δυστυχισμένου τοῦ πατέρα σου, ἀλλ' ὡς τὸν κύριο καὶ ἴσως τὸ μόνο δράστη τῆς κλοπῆς. Γιατὶ τώρα τὸν θεωρῶ ἱκανὸ γιὰ ὅλα...

Ἔξαφνα ἔπαυσε λίγο νὰ ὁμιλῇ καί, πιάνων τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια, ἐφώναξε σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἀνοίγεται μπροστά του ἕνας πέπλος :

— Ὥστε λοιπόν, καὶ τὸ ρεβόλβερ ἐκεῖνο στὴν Ὀστάνδη... πάλι αὐτός!

— Τί; ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος, κρεμασμένος ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ δασκάλου του. Δὲν εἶνε δυνατόν!..

— Μὰ βεβαιότατα ! τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα. Φοβήθηκε ἅμα εἶδες πῶς τὸν ἐγνώρισες ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸν Ὅμιλο κ' ἐπροσπάθησε ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ σένα, ἢ ἀπὸ μένα, ἢ ἀπὸ τοὺς δυό. Ὁ θυρωρὸς τοῦ θεάτρου εἶδε καλά, ἂν θυμᾶσαι, ἕναν ἄνθρωπο μὲ γένεια νὰ μπαίνῃ στὰ παρασκήνια... Ἦταν αὐτός! ὁ κύμης Ρουσόσκη!

«Ὥστε καὶ τὸ ρεβόλβερ ἐκεῖνο στὴν Ὀστάνδη...πάλι αὐτός!» (Σελ. 174, στ. γ.)

— Ἀ, τὸν ἄθλιο! ἐφώναξε ἀκράτητος πιὰ ὁ Ἐρρίκος. Αὐτὸς λοιπὸν θέλησε νὰ σᾶς σκοτώσῃ, κύριε Καντινιώ;

— Καὶ μένα μάλιστα παρὰ τρίχα! ἀποκρίθηκε ὁ γέρος, δείχνων στὸ στῆθος του τὸ μέρος ὅπου εἶχε φυτευθῆ τότε ἡ σφαῖρα τοῦ κακούργου.

Ἡ λύσσα τοῦ Ἐρρίκου ἐκορυφώθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι.

— Μ' ἀφοῦ τώρα τὰ ξέρουμε ὅλα, εἶπε, δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ τὸν στείλωμε στὴ φυλακή...Νὰ πᾶμε αὔριο τὸ πρωΐ, ἀμέσως, στὸν εἰσαγγελέα, νὰ τὸν καταγγείλωμε. πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ πολὺ μακρυά.

Ὁ Καντινιὼ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Σοῦ φαίνεται εὔκολο, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατο.

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης ἐτελείωσε, γιατὶ ὁ πατέρας σου κατεδικάσθη καὶ γιὰ νὰθεωρηθῇ τῶρα ἡ δίκη, εἶνε πολύ, πολὺ δύσκολο πρᾶγμα.

— Μὰ ἔχουμε ἀποδείξεις ! ἔχουμε τὴν μεντάλλια !...

— Καὶ τί σημασία ἔχει ἡ μεντάλλια σου ;...Τὸ πολὺ-πολὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀγκλὰς παίζει χαρτιὰ στὴ Λέσχη μὲ ψεύτικο ὄνομα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἄνθρωπος. Ἀ, ἂν μπορούσαμε νὰ παρουσιάσωμε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι στὸ δικαστήριο ὅταν ἐδικάζετο ὁ Σομώ, μάλιστα! αὐτὸ θἄλλαζε ἀμέσως τὰ πράγματα, θἄκανε νὰ πέσουν ἡ ὑποψίες στὸν Ἀγκλάς. Τώρα ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε τίποτε ἐναντίον του.

— Μὰ εἶνε δυνατόν ;....Νὰ ἔχωμε τέτοιες ἀποδείξεις, καὶ νὰ μὴ μποροῦμε ;....

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ρώτησα ἕνα φίλο μου, ποῦ εἶνε δικαστής, καὶ νὰ τί μοῦ ἔγραφε ἐδῶ : διὰ νὰ κινηθῇ πάλι ἡ δικαστικὴ μηχανή, πρέπει νὰ τελεσθῇ κακούργημα ἢ πλημμέλημα βεβαιωμένον.

— Καὶ τὸ ρεβόλβερ στὴν Ὀστάνδη ; δὲν εἶνε κακούργημα αὐτό ;

— Ναί, ἀλλὰ πρῶτον, τὸ κακούργημα αὐτὸ ἔγεινε στὸ Ἐξωτερικὸ καὶ δὲν ἀφορᾷ τὰ γαλλικὰ δικαστήρια· ἔπειτα ἡ Βελγικὴ δικαιοσύνη ἔκαμε τὴν ἀνακρισί της καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ «τυχαίου».

— Ὥστε, ἀλήθεια, δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε ἐναντίον του;

— Πρὸς τὸ παρόν, δυστυχῶς, ὄχι! Ἂν ἀργότερα ὅμως βροῦμε τίποτε ἄλλο ποῦ νὰποδεικνύῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς, μάλιστα !

— Καὶ ἂν ἀποκτήσωμε ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, τί θὰ γίνῃ ;

— Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Καντινιώ, θὰ ζητήσωμε τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης καὶ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ πατέρα σου.

* * *

Ὁ Ἐρρίκος ρώτησε τί θὰ πῇ «ἀποκατάστασις» καὶ ἅμα τοῦ τὸ ἐξήγησε ὁ δάσκαλός του, εἶπε:

— Ὥστε ἂν ἐπιτύχωμε αὐτὸ ποῦ λέτε, ὁ μπαμπᾶς θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή;.. καὶ θὰ ξαναπάρῃ τὴ θέσι του στὴν Τράπεζα;.. καὶ δὲν θὰ θεωρεῖται πιὰ ἄνθρωπος ἀτιμασμένος;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα τοῦ φίλου μας ποῦ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί θὰ πῇ Σοσιαλιστὴς καὶ Σοσιαλισμὸς καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θἄταν περιττὸ νὰ σᾶς γράψω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λίγα λόγια. Ἐγὼ πάλι παρακαλέσα τὸν κ. Πλάτωνα Δρακούλη, ποῦ εἶνε ὁ πιὸ γνωστὸς καὶ ὁ πιὸ σοφὸς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας σοσιαλιστάς, νὰ ἱκανοποιήσῃ μὲ κανένα ἄρθρο τὴν περιέργειά σας, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι Σοσιαλιστής, δὲν κατέγεινα ποτὲ εἰδικῶς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ δὲν τὰ ξέρω τόσο καλά, Ἀλλὰ ὁ κ. Δρακούλης μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ γράψῃ. Θὰ σᾶς πῶ λοιπὸν ἐγὼ ὅσα ξέρω, κι' ἀργότερα, ἂν εὐκαιρήσῃ ὁ κ. Δρακούλης, μαθαίνετε ἀπ' αὐτὸν καὶ περισσότερα.

Στὸν πολιτισμένο κόσμο, ὕστερ' ἀπὸ μεγάλους ἀγῶνες, ὁ ἄνθρωπος ἀπόκτησε τέλος τὴν πολιτική του ἐλευθερία. Ὁ πολίτης τοῦ ἐλεύθερου Κράτους δὲν εἶνε πιὰ δοῦλος παρὰ μόνο τοῦ Νόμου καὶ μπροστὰ στὸ Νόμο ὅλοι οἱ πολῖται εἶνε ἴσοι. Ναί· ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχῃ μιὰ δουλεία : ἡ «δουλεία τοῦ Κεφαλαίου». Ἐξ αἰτίας της, οἱ ἄνθρωποι—αὐτοὶ οἱ ἐλεύθεροι πολῖται,—εἶνε χωρισμένοι σὲ πλουσίους καὶ σὲ πτωχούς, καὶ οἱ πτωχοὶ εἶνε δοῦλοι τῶν πλουσίων. Ἐργάζουνται γι' αὐτούς, χωρὶς νὰ παίρνουν ὁλόκληρη τὴν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας τους. Κ' ἐνῶ οἱ πλούσιοι, οἱ κεφαλαιοῦχοι, οἱ κτηματίαι οἱ ἐργοστασιάρχαι, πλουτίζουν ὁλοένα περισσότερο καὶ ἔχουν ὄχι μόνο ὅ,τι τοὺς χρειάζεται, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δὲν τοὺς χρειάζεται, οἱ ἐργάται τους, δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, στεροῦνται πολλὲς φορὲς καὶ αὐτὸ τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖο.

Στὸν κόσμο λοιπόν, καὶ τὸν πιὸ πολιτισμένο, ἐπικρατεῖ μιὰ μεγάλη ἀνισότης. Κι' αὐτὴ τὴν ἀνισότητα οἱ Σοσιαλισταὶ τὴ βρίσκουν ἄδικη καὶ παράλογη. Γιατί, σᾶς λέγουν, ἀφοῦ ἡ Γῆ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ 'ς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μὴ χαίρουνται ὅλοι ἐξίσου τἀγαθά της, ἀλλ' ἄλλοι νὰ τὰ ἔχουν ὅλα κι' ἄλλοι νὰ μὴν ἔχουν οὔτε ψωμί ; Γιατί νὰ μπορῇ ἕνας μόνον ἄνθρωπος νὰ συναθροίζῃ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ποῦ δὲν τοῦ χρησιμεύουν πραγματικῶς, παρὰ μόνο γιὰ νἄχῃ τὴν εὐχαρίστησι νὰ λέγῃ πῶς εἶνε ζάπλουτος, καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων κοντά του, δίπλα του, νὰ πεθαίνουν σὲ τρῶγλες ἢ στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν πεῖνα ;... Δὲν θὰ μποροῦσε ἀρά γε νὰ βρεθῇ ἕνας τρόπος, ὥστε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμο αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀδικία καὶ νὰ γίνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλοι οἱ πολῖται τοῦ ἐλεύθερου Κράτους, ἐπίσης πλούσιοι κ' ἐπίσης εὐτυχισμένοι ;

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα σκοπεύει νὰ λύσῃ ὁ Σοσιαλισμός, αὐτὸ τὸ Ἰδανικὸ ἐπιδιώκουν οἱ Σοσιαλισταί. Μὲ ἄλλους λόγους, ζητοῦν τὴν κατάργησι τῆς οἰκονομικῆς δουλείας, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ μαστίζῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὀνειροπολοῦν μιὰ καινούργια κοινωνία, ὅπου κάθε ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ ἐξασφαλισμένα τέσσερα πράγματα: τὴν τροφή του, ὑγιεινὴ καὶ ἄφθονη, τὴν κατοικία του, ὑγιεινὴ καὶ ἄνετη, τὴν ἐνδυμασία του καὶ τὴν ἐκπαίδευσί του. Ἐννοεῖται, ὅτι κοντὰ 'ς αὐτὰ τὰ τέσσερα, θὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀνάπαυσί του, καὶ τὴν διασκέδασί του. Καὶ οἱ Σοσιαλισταὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατορθωθῇ εὐκολώτατα, ἂν τὸ Κράτος ἀναλάβῃ ὅλους τοὺς πολῖτας, ὅπως περίπου ἀναλαμβάνει σήμερα τοὺς στρατιῶτας του, καὶ ἂν κάθε πολίτης, ἀνεξαιρέτως, ὑποχρεωθῇ νὰ ἐργάζεται λίγες ὧρες τὴν ἡμέρα σὲ κοινὰ ἐργοστάσια, χωρὶς ἄλλον ἐργοστασιάρχη κεφαλαιοῦχο, παρὰ τὸ Κράτος τὸ ἴδιο, ποῦ θὰ μοιράζῃ ἐξίσου καὶ τὴν ἐργασία καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας. Ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ πλούσιοι καὶ πτωχοί, οὔτε δυστυχισμένοι καὶ εὐτυχισμένοι. Θὰ ἐργάζουνται ὅλοι, χωρὶς νὰ πεθαίνουν οἱ περισσότεροι στὴ δουλειά, γιὰ νὰ μένουν ἄλλοι ἀργοί· θὰ τρῶνε ὅλοι, χωρὶς νὰ περιδρομιάζουν μερικοί, γιὰ νὰ μένουν ἄλλοι νηστικοί· καὶ θὰ διασκεδάζουν ὅλοι, χωρὶς νὰ γλεντοκοποῦν μερόνυκτα μερικοί, γιὰ νὰ δουλεύουν ἄλλοι καὶ τὴ νύκτα...

Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο Ἰδανικό. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας ξεκινᾷ ὁ Σοσιαλισμὸς καὶ μιὰ τέτοια κοινωνικὴ ἀναμόρφωσι γυρεύει. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα ποῦ κάνει καὶ τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζεται, γιὰ νὰ φθάσῃ σιγὰ - σιγὰ στὸ σκοπό του, θὰ σᾶς 'πῶ μεθαύριο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

Α'.

ΚΟΥΣΕ, Ἀσπρούλη μου, δὲν μαθαίνω καλὰ πράγματα· γιὰ σένα, ἐρώναζε ἡ κυρὰ Κόκκινότριχη, ἐνῶ κύτταζε μὲ ἄγριες ματιὲς τὸν γυιό της, ἕνα ἔκτακτο γατάκι κάτασπρο,—φαίνεται ὅτι κάθε μέρα βρίσκεσαι μὲ τὸν παλληόγατο τοῦ παπουτσῆ τῆς γωνίας.

— Ὦ μαμμά, ἀπήντησεν ὁ Ἀσπρούλης, εἶνε τόσον ὡραῖος γάτος αὐτὸς ὁ Ἀγκορᾶς!

— Χμ, ἐμένα μοῦ εἶπαν ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον... καὶ γιὰ σκέψου, σύ, γατάκι ποῦ ἡ μαμμά σου ἔχει κύριο ἕνα πρωθυπουργό, νὰ συναναστρέφεσαι μὲ τὰ γατιὰ τῶν μπαλωματήδων.

— Ναί, ἀλλὰ ὁ Ἀγκορᾶς ἀνετράφη στὸ σπίτι ἑνὸς λοχαγοῦ... Μοῦ ἔχει διηγηθῆ τὴς δυστυχίες τῆς οἰκογενείας του... Κάποτε ὁ πατέρας του ἔριξε ὁλόκληρη πυραμίδα πιάτων, ἐνῶ κυνηγοῦσ' ἕνα ποντίκι... καὶ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια τὴν ἔδιωξαν, καὶ εἶνε εὐτύχημα ποῦ τὸν ηὗρεν ὁ καλὸς αὐτὸς παπουτσῆς.

— Ναί! δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκλέξῃ τὸν κύριό του, μπορεῖ ὅμως τοὺς φίλους του.

— Εἶνε τόσο νόστιμος ὁ Ἀγκορᾶς.

— Μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ τὸ ὅτι ποτὲ αὐτὸς δὲν παίζει καλὰ παιγνίδια.

— Ἄ ὅλα κι' ὅλα. μὲ μένα εἶνε πολὺ εὐγενῆς...πολὺ καλός.

— Νὰ ἰδοῦμε ὡς πότε θὰ εἶνε τέτοιος... Ἔλα τώρα, πήγαινε στὸν ἔμπορο νὰ πάρῃς γιλικά.

— Ἀμέσως, μαμμά!

Β'.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὸ κατάστημα ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀγκορᾶ. Καὶ ὁ Ἀσπρούλης, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κἂν τὰ λόγια τῆς μαμμᾶς του, πῆγε ἀμέσως καὶ τὸν ηὗρε.

— Μπᾶ! ἦλθες; εἶπεν ἐκεῖνος. Νόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἤρχεσο σήμερα. Ἄργησες.

— Ἡ μαμμὰ ἔχει ἐπισκέψεις, εἶπε χωρὶς νὰ διστάσῃ τὸ ψευτράκι, καὶ ἐγὼ ἔβγαλα τὸ δίσκο νὰ τοὺς τρατάρω. Γι' αὐτὸ ἄργησα.

— Σὲ συγχωρῶ, καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, ἔχω κάτι νὰ σοῦ χαρίσω.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Ἀσπρούλης ἐνθουσιασμένος.

— Μήπως δὲν μὲ πιστεύεις;

— Πῶς δὲν σᾶς πιστεύω, κύριε Ἀγκορᾶ! ἔσπευσε νὰ 'πῇ ὁ Ἀσπρούλης.

— Πολὺ ὡραῖα! Μόνον ποῦ δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸ δῶρον μου, καρ' ἀφοῦ μὲ ὑπηρετήσῃς εἰς ἕνα ζήτημα ὑψίστης σπουδαιότητος.

— Τί νὰ τῆς ψήσω. κύριε Ἀγκορᾶ;

— Τί λές; Τί εἶπες;

— Δὲν μοῦ εἴπετε «ἢ ψῶσ' της»... καὶ δὲν ξέρω τί πάρα κάτω;

— Ὥστε κάνεις καὶ λογοπαίγνια....

— Βέβαια· καὶ ὅταν παίζω μὲ τὸ ἀλογάκι μου, κάνω καὶ ἀλογοπαίγνια...

«Ἐδῶ ἔχω τοὺς περισσοτέρους....»

— Ἄς 'πῶ καλαμπούρια γιὰ νὰ μὴ παίζῃς πάλι μὲ τὰς λέξεις.

— Πῶς εἴπατε; καλαμπούζια; ὅλοι οἱ γάτοι ξέρουν καὶ κάνουν.

Ὁ Ἀγκορᾶς ἔκανε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Φαντάσου, εἶμαι γεμᾶτος ψύλλους!

— Κακόμοιρε!

— Ναί! εἶνε ἀνυπόφορο! Ἀλλ' ἐπειδὴ ξέρω ὅτι ἔχεις καλὴ καρδιά, ἐσκέφθην ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἠρνεῖσο νὰ μοῦ βγάλῃς ἕνα-ἕνα τὰ παράσιτα κυτὰ ζωύφια... Θὰ τοὺς βάζῃς σὲ 'κεῖνο τὸ βάζο.

— Θὰ τοὺς βάζω σ' ἐκεῖνο τὸ βάζο.

—....ποῦ εἶνε σκεπασμένο μὲ χαρτὶ καὶ ἔχει μόνο μιὰ τρυπίτσα στὴ μέση. Μπᾶ! στραβώνεις τὴμούρη σου; Μὴ σκᾶς, λέγε μου καὶ ἔχω πολλοὺς ποῦ θὰ μὲ παρακαλοῦσαν νὰ μὲ ὑποχρεώσουν. Ἂν δὲν θέλῃς, δὲν σὲ βιάζει κανείς. Ἀλλὰ γιὰ σκέψου τὸ δῶρον...

«Ἐξακολούθει τώρα στὴν κοιλιά....»

Ὁ Ἀσπρούλης σκέφθηκε, ὅτι κατεχράτο ὁ Ἀγκορᾶς τὴν φιλία τόυ.

Ἀλλὰ τὸ δῶρον;

— Εἶμ' ἕτοιμος! εἶπε.

— Τῶξερα, ὅτι εἶσαι πιστὸς φίλος! Ἐμπρός! Ἂμ' ἔπος, ἂμ ἔργον. Νά, ἀρχισε ἀπ' ἐδῶ, εἶπε ἐνῶ σήκωνε τ' ἀριστερό του ποδαράκι. Ἐδῶ ἔχει τοὺς περισσοτέρους... Τοὺς βλέπεις;

— Ὦ τί ψιλὸ ποῦ εἶνε τὸ πόδι σας, εἶπεν ὁ Ἀσπρούλης μὲ εἰρωνείαν, θαυμάζων τὸ πάχος τοῦ ποδὸς τοῦ φίλου του.

— Ἔλα, ἐμπρός!

— Μόνο αὐτὸ δὲν ἐπίστευα, ἐσκέπτετο ὁ Ἀσπρούλης, ὅτι ἀπὸ κυνηγὸς τῶν ποντικῶν, θὰ γίνω καὶ τῶν ψύλλων! Ἀλλά, βλέπεις, ψύλλωσε ἡ δουλειά μας!

— Ἐξακολούθει τώρα στὴν κοιλιά!

Ἅμα ὁ Ἀγκορᾶς ἐσηκώθη καὶ ὁ Ἀσπρούλης εἶδε τὸ πλῆθος τῶν ψύλλων, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρήσῃ ἕνα δίστιχο τῆς μαμμᾶς του γιὰ τοὺς ποντικούς....

Ἄχ Θεέ μου! Τί πολλοί!
Τί θρεμμένοι! Τί χονδροί!

— Ἔλα τώρα στὸ κεφάλι. Πρόσεχε διότι εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος.

Ἄρχισαν νὰ τὸν πιάνουν τὰ νεῦρά του τὸν Ἀσπρούλη. Καὶ ποῦ ἦταν ἀκόμη! Εἶχε τὴν πελωρίαν οὐρὰ τοῦ Ἀγκορᾶ. Τέλος πάντων ἦλθε κι' αὐτῆς ἡ σειρὰ, καὶ ὁ τελευταῖος ψύλλος μπῆκε στὸ βάζο.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

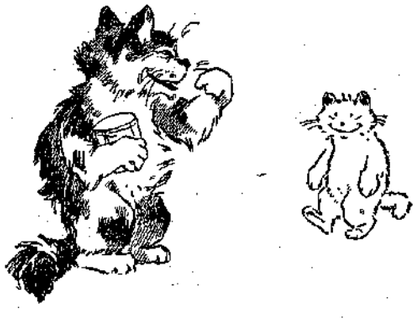

«Θὰ τοὺς βάζῃς, σ' ἐκεῖνο τὸ βάζο!..»

«Ἔλα! τώρα στὸ κεφάλι! Πρόσεχε γιατὶ εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος!»

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Ὁ κύριος Τάϋλορ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶπε, πλησιάζων τὸν ἀξιωματικόν.

— Μάλιστα.

— Ἔχω νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια... κάτι τι πολὺ σπουδαῖον κ' ἐμπιστευτικόν, ἐξηκολούθησεν ὁ φίλος μας, κυττάζων ὀλόγυρα τοὺς πολίσμαν.

Ὁ ἀρχιαστυνόμος τὸν ἐτράβηξε μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τῷ εἶπε:

— Σᾶς ἀκούω.

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. ἀπεκρίθη ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, αὐτὸν ποῦ κηγαίνει μπροστά· εἶνε τῆς συμμορίας τοῦ Σκυλοκεφάλου, τὸν ξέρω.

Μ' ἕνα σφύριγμα μόνον, οἱ πολίσμαν ἐνώησαν· καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, ὁ Τζέϊμς κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸ ἄλογον κ' ἐδέθη γερά.

— Κ' ὁ ἄλλος; ἠρώτησεν ὁ Τάϋλορ, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι.

— Ὁ ἄλλος εἶνε ὁ ἀβλαβέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου· ὁ γιατρὸς τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ.

— Καὶ σεῖς; ποιὸς εἶσθε σεῖς;

— Ἐγώ... εἶμαι ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ!

— Ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ἐπανέλαβεν ὁ Τάϋλορ, ἀτενίζων τὸν νεαρὸν ντέτεκτιβ. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶσθε καὶ ὁ «Ρ», ὁ δραπέτης τῶν Κεντρικῶν Φυλακῶν. Σᾶς συλλαμβάνω!

— Μιὰ στιγμή! ἐψιθύρισεν ὁ Μωρὶς εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἀρχιαστυνόμου· πρὶν μὲ συλλάβετε, ἐξασφαλίσατε τὴν σύλληψι τοῦ Σκυλοκεφάλου καὶ τοῦ Ράλφ, τοῦ λεγομένου Βασιλέως τῶν Μεταμορφωτῶν. Ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω μεγάλη βοήθεια 's αὐτό.

— Ὡραία βοήθεια θὰ μοῦ δώσετε! εἶπε γελῶν σαρκαστικῶς ὁ κ. Οὐίλλιαμ Τάϋλλορ. Εἶσθε συνένοχός των, συνέταιρος, καὶ θέλετε νὰ μὲ γελάσετε, γιὰ νὰ τοὺς δώσετε βέβαια καιρὸ νὰ δραπετεύσουν. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὅλαι αἱ ἔξοδοι ἐπιτηροῦνται καὶ ὁ Σκυλοκέφαλος δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γλυτώσῃ. Ὅσο γιὰ σᾶς, ἂν κάμετε τὸ παραμικρὸ κίνημα νὰ φύγετε, πυροβολῶ!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Τάϋλορ ἐσκόπευε τὸν Μωρὶς Ζιλλὰρ μὲ τὸ στρατιωτικόν του ρεβόλβερ.

Ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ δὲν ἐταράχθη διόλου. Ἔσκυψε μόνον πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ, ὡς νὰ μὴν εἶχε ἀκούσῃ τὴν ἀπειλήν του, ἐξηκολούθησε μὲ τὴν ἤρεμον φωνήν του:

— Ὁ μαρκήσιος Δερτιὺ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς εἶνε στὰ χέρια τοῦ Σίμωνος. Τοὺς ἔχει κλεισμένους καὶ τοὺς δυὸ 's ἐκείνη τὴ βίλλα. Ἦλθα ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσω. Μὴ μ' ἐμποδίσετε νὰ ἐξακολουθήσω ἐκεῖνο ποῦ ἄρχισα.

— Δὲν περνοῦν αὐτά! ἀπεκρίθη ὁ Ταϋλορ. Εἶσθε ἀπὸ τὴ συμμορία καὶ σᾶς κρατῶ αἰχμάλωτό μου.

— Μὰ ἐγὼ σᾶς ἐπλησίασα αὐθορμήτως μὲ τὴ θέλησί μου, γιὰ νὰ σᾶς καταγγείλω τὸν ἄνθρωπο ποῦ συνοδεύει τὸν γιατρό. Δὲν ἔχω ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ σᾶς βοηθήσω στὴ σύλληψι τοῦ Σκυλοκεφάλου, γιατί γνωρίζω τὰ κατατόπια τῆς βίλλας. Ξέρω σὲ ποιὸ δωμάτιο εἶνε φυλακισμένοι οἱ δύο τζέντλεμαν, εἶδα τὴν παγίδα ποῦ σᾶς ἔστησε ὁ Σίμων.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Τάϋλορ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του μίαν σφυρίκτραν, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς πολίσμαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ συλλάδουν τὸν Μωρίς.

Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ εἶδε τὸ κίνημα τοῦ ἀρχιαστυνόμου καὶ μὲ ἀπεγνωσμένον πήδημα, ἐρρίφθη εἰς τὴν τάφρον, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ δρόμον ἀπὸ τὰ χωράφια· καὶ πρὶν ἢ ὁ Τάϋλορ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του, ἔγεινεν ἄφαντος.

— Κακοῦργε! ἐψιθύρισεν ὁ Τάϋλορ· θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό! Ἔννοια σου καὶ δὲν μὲ κοροϊδεύουν ἐμένα χάρισμα!...

Ἐν τούτοις, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀπὸ περιφιλαυτίαν, δὲν εἶπε λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους του διὰ τὸ πάθημά του καί, ὀλίγας στιγμὰς ἀργότερα, μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμον τοῦ Οὐεστμίστερ, εἰσεχώρει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Σκυλοκεφάλου.

Σιγὴ θανάτου ἐβασίλευεν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν βίλλαν. Οὔτε ἕνα φῶς, οὔτε ἕνας κρότος. Σιγή, σκότος καὶ μυστήριον. Οἱ δύο ἀστυνόμοι ἐπροχώρουν ψηλαφητεί, μὲ τὸν φόβον ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠμποροῦσε νὰκουσθῇ ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μία σφαῖρα νὰ τοὺς κτυπήσῃ κατάστηθα...

Ὁ Οὐίλλιαμ Ταϋλορ, μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ ρεβόλβερ, ἐψιθύριζεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ συντρόφου του:

(Ἕπεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΠΛΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ὦ! νὰ ἤμουνα τὸ φύσημα ἑνὸς Μπάτη
Τῆς βάρκας τὸ πανάκι ὅταν φουσκώνει!..
Ὦ! μιᾶς βαρκούλας νὰ ἤμουν τὸ τιμόνι
Νὰ χάιδευα τὸ κῦμα σου κομμάτι,

Πατρίδα μου χρυσῆ!.. Πάντα γιομάτη
Θᾶνε ἡ ψυχή μου ἐνθύμησες, ποὺ μόνη,
Ποὺ μόνη ἐσὺ τῆς χάριζες, κ' οἱ χρόνοι
Ὅσο ἂν γοργοδιαβαίνουνε τρεχάτοι,

Ποτέ τους δὲ θὰ σβύσουνε οὔτε μία!...
Ὦ! νὰ ἤμουνα ἕνα τόσο συννεφάκι
Τὴ μικρούλα ν' ἀγνάτευα πλατεῖα

Ποὺ βρίσκουνταν τὸ πρῶτο μου σπιτάκι,
Κεῖ ποὺπαιξα τὰ πρῶτα μου παιχνίδια....
Τὰ χρόνια ὦ! νὰ ξανάρχονταν τὰ ἴδια!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνθρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ']

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

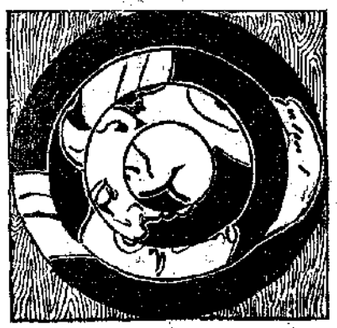

Θὰ ντιγράψετε αὐτὸ τὸ σχῆμα, θὰ κόψετε τὰ τέσσαρα κυκλικὰ τεμάχια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται, καὶ θὰ τὰ περιστρέψετε οὕτω πῶς, ὥστε νὰ συνδυασθοῦν τὰ λευκά των μέρη καὶ νὰ σχηματίσετε τὴν προτομὴν ἑνὸς ἀρχαίου Ρωμαίου.

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

	ΜΑ		ΒΑ	
ΚΑ	ΒΑΡ	ΛΩ	ΓΟΣ	ΣΑ
	ΔΡΙ	Α	ΛΕΝ	
ΡΑ	ΤΙ	ΔΙΞ	ΚΕ	ΣΑ
	ΝΗ		ΤΗ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ἱσπανίας.

γ') Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσῆς Α. Σισίνη

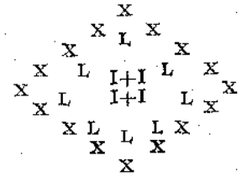

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Α. Ἀναγνωστοπούλου

E E F I N
R L L T I
I T I T V
O U E S E
B A R E L

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἐδῶ μία γαλλικὴ παροιμία καὶ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος ἑλληνική.

Πύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α.) Ὀκτὼ ψάρια, διότι ὁ ἀριθμὸς 8 σχηματίζεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ ψαρᾶ, ἀπὸ τὰ χόρτα τῆς ὄχθης.—β'.) Ἀροάνια, Κυλλήνη, Φολόη, Ἐρύμανθος. —Le sage est lui-même l'artisan de sa fortune.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Ἰουνίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

265. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀριθμός,
Τὸ δεύτερον κάποιος θεός.
Ἄνθη θὰ ἴδῃς στὸ τρίτον μου
Ποῦ δὲν γυρεύουν ἥλιον,
Καὶ στὴν Εὐρώπη τ' ὅλον μου
Ἀποτελεῖ Βασίλειον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος Ἑλληνοπούλας

266. Στοιχειόγριφος

Ὅμως εἶμαι, σὲ ποτίζω
Καὶ σ' εὐφραίνω, σὲ δροσίζω.
Ἕνα λάβδ' ἂν μοῦ προσθέσῃς,
Θὰ σὲ κάμω νὰ πονέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Στ. Χρηστίδου

267. Μεταγραμματισμὸς

Ἀδικὰ τὸν κόπο χάνω.
Ποῦ τὸ Κάπα Θῆτα κάνω:
Μία νῆσος ἐδυθίσθη
Κι' ἄλλη εὐθὺς ἐνεφανίσθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τῶν Ἀκροκεραυνίων

268. Ἀναγραμματισμὸς

Ὁ βίος σου χωρὶς ἐμέ, καὶ τῶν πτωχῶν ἐδέως, Θὰ ἦταν ἀγυπόφορος. Ἂν ὅμως αἰφνιδίως Σοῦ καταιδῇ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμόν μου (μόνο
Νὰ μεταθέσῃς ἐναλλάξ, πρόσεξε! σὲ πληγώνω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γιαλοῦ

269. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀστερισμόν.
* + * = Στοιχεῖον ὑγρόν.
* * + * * = Ἀριθμητικόν.
* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * * * + * * * * = Μέγας ὄφις.
* * * * * + * * * * * = Ἐπίθετον Ἀγίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης

270—272. Συμπλήρωσις φράσεων

1.) — μὴ — ἥδιστα — τὰ — .
2.) — ὑπὲρ —
3.) Ἕξεις — ἐγκράτειαν, — φιλίαν, — κόσμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἕλληνος

273—277 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ρύπος, βέλος, αἰκία, μαῦρος, νόμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρως τοῦ 1913

278. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχικὰ τῶν ναυτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Μεσσηνίων.

Χθές, στερεόν, ἄνισος, λαμβάνω, ἔπειτα, διάφορος, ἀδύνατος, πονῶ, βραχύς, πολύς, ἀμαθής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας.

279. Φωνηεντόλιπον.

νν-γμν-π

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῶν Ἄλπεων

280. Γρῖφος

Θε
Θε γόνυ Θε
Θε εὐ Θε
Θε Θε
Θε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ 3ου καὶ 5ου φύλλου

25. Διλεάρτιον (Δέλτα, Ρίον.) — 26 Ἄκμων. Ἄρμων. — 27. Ἰσπανία — Σπανία. — 28. Ἄργος-ἀργός.

29. Θ Η Σ Ε Ι Ο Ν
Η Μ Ε Ρ Ο Σ
Σ Ε Λ Ι Σ
Ε Ρ Ι Σ
Ι Ο Σ
Ο Σ
Ν

30. Φύσιν πονηράν μεταβαλεῖν οὐ ράμιον. — 34-35. Διὰ τοῦ Κ' κέρας, μῆκος, καλῶ. ἄκων ἐκτός — 36, ΣΤΡΑΒΩΝ (Σινώπη, Τρωάς, Ρωβοάμ, Ἀβάμας, Βιργίλιος ὭσΤε Νέστος.) — 37. Ὁ λόγος εἶνε σπόρος. — 38. Ἔσο πρᾶος (δς ο πρα-ώς.).

39- Γύθειον (Γῆ, θεῖον.) — 40. Πήγασος (πῦ, γᾶ, σός.) — 41. Πόνος-Πόρος. — 42. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή.

43.
Σ Α Ν Η
Ο Μ Ω Τ
Ρ Α Σ Α
Α Ο Ρ Ρ Α Π Ρ
Φ Δ Ι Υ Γ
Ο Ω Ρ Ο
Σ Ν Α Σ

44. *Τὸ γοργὸν καὶ χαρὶν ἔχει.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἑλικοειδῶς, ἐκ δεξιῶν.) — 45. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κάθημαι, Ἀσθενής, Μαλακός, Ἡμέρα, Λύπη, Οὐδείς, Σκότος.) — 46. Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. — 47. *Μελέτα τὸ πᾶν.* (Μὲ λέ τι-τοπ' ἂν.)

48, Φωκίων (φώκη, ὤν.) — 49. Φοίνιξ (φῖ, νύξ.) — 50. Γέλων-γελῶν. — 51. Ὁ κορέος, ἡ Κορέα.

52. Π Α Α Τ Ω Ν
Λ Ω Ρ Ι Σ
Α Ρ Η Σ
Τ Ι Σ
Ω Σ
Ν

53—57. Διὰ τοῦ Θ' *βαθος, νόθος, θέρος εὔθυμος, Θεός.* — 58—60. 1. Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος. 2. Ὁ κόραξ εἶνε *σαρκοβόρον.* 3. Κοινὴ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. — 61 ΤΕΝΕΛΟΣ (Τῆξις, Ἔρχομαι, Νύξ, Ἔσχατος, Δεῦλος, Ὀλίγον, Σκότος.) — 62. *Φίλοις βοήθει ταχύ,* (φίλ' εἰς βοη-θῆτα χί.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: ***5, 7, 16, 18, 19, 20, 21, 23***) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: ***1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24***) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 15ος, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος δρ. *7*—Χρυσόδετος δρ. *10.*

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος δρ. *8*—Χρυσόδετος δρ. *10.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ κεφαλαῖα τὸ ἡμιπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχεῖα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς δύο λέξεις ἁπλαῖ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΕ' — 120]

Ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Πειραιεῖ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ», σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ Δημοψήφισμα. Ἐγγράφονται μέλη. Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 2, ἑξάμηνος 1, τρίμηνος 0,50. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. — Ὁ Πρόεδρος: *Ἐκδικητὴς τῆς Ἐπταλόφου*, ὁ Γραμματεύς: *Ἕλλην τοῦ 21.* — Διεύθυνσις Συλλόγου: Βύρωνα Λεβαντῆν, Βενιζέλου 74. Πειραιᾶ.

[Ις' — 121]

Ο «ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ». — Μηναῖον περιοδικόν, ὄργανον τῶν Ἑλλήνων γραμματοσημοφίλων. Συνδρομὴ ἐτησία δρ. 3. — Τὸ 1ον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ τὸν Μάϊον καὶ θὰ σταλῇ ὡς δεῖγμα εἰς τοὺς ἀποστέλλοντας λεπτὰ 25. Ἀγγελίαι στέλλονται δωρεάν. Διεύθυνσις: *Δ. Συγκουριάδην*, Θεσσαλονίκην.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Χάμπιχ, Ρ. Μπόσσελτ, Μ. Μαϊντερ, Ζ. Σράντερ, Κ. Χέλμεροτινγκ, Ι. Μέντερ, Φ. Πλάνκ, Κ. Χέρολντ, Α. Χάρναχ, Ερ. Χάφτμαν, Γ. Σμόλλερ, Χ. Χριστιάνσεν, Δ. Σλίτ, Α. Γκρίντερ, Π. Ρόζενφελντ, Α. Φλέμμινγκ, Ἰω. Τρόγιαν, Ε. Νάουμαν, Α. Βέζεμαν, Φ. Χάϊτελ, Ερ. Τάλμκοτ, Π. Κάλτερ, Φ. Φίσερ, Χ. Ἀντρέζεν, Ὀτ. Πέτερ, Ν. Σύσσεροτ, Ι. Δ. Καποδίστριας, Ἀσπ. Α. Πυλαρινοῦ, Μ. Α. Τεγόπουλος, Σπιλαβωμένη Πόλις, Ἀνθοφίλη Χηδιόγλου, Ι. Ν. Καψαλόπουλος, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Πηνελόπη Σ. Μωραΐτου, Τολμηρὰ Ἀμαζών, Ἱππεὺς τοῦ Θανάτου, Ἄλεξ. Ι. Καψαμπέλης, Π. Ψύλογλου, Χριστόφ. Γαλάνης, Σπ. Σ. Πίκουλας.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Δ. Παπαδημητρίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Δημόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Ε. Γ. Ρούσσος, Χρυσ. Γ. Ζήτης, Ἔφη Τσολάκη.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Δ. Ι. Καραμπάτος, Κ. Ε. Κανᾶς.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Δ. Μπάρδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κ. Ι. Κοκκινάκης, Ἔνδοξο Κρητικόπουλο.

ΘΕΣΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Σ. Ζώης, Φερενίκη Δ. Τσωκανέλη.

ΚΑΤΡΟΥ: Μαρία Πιζάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ι. Γεωργιάδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Π. Γρέκ, Δ. Γ. Δεσύλλα, Διζέτα Γ. Δεσύλλα, Δήμητρα Σουέρεφ, Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Νηνεμία.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σοῦτσος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χρ. Π. Κοκκέβης, Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΜΕΘΩΝΗΣ: Ἡρ. Κωστόπουλος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀρ. Ι. Πρωΐδης, Ματωμένη Ἀνατολή.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Ι. Πεκαδόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Π. Σ. Καράμαλης, Ἀναστασία Δ. Λέγγερη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Δ. Τσουκαλᾶς, Παν. Κολυβᾶς, Λ. Χ. Λοιδωρικιώτης, Εἰρήνη Χ. Λοιδωρικιώτου, Π. Σ. Μιχαλᾶς, Γρ. Ι. Ἀρμουράντης, Χ. Δ. Περδικάρης, Δ. Γ. Πειρουνάκης, Ν. Ι. Μπάρδης, Αἰκατ. Χ. Καραφύλλη, Ἀν. Χ. Καραφύλλης, Δ. Σ. Μπαγλαντζῆς, Πυγμ. Σ. Δέμπης, Γ. Θ. Πανάγος, Τ. Σχίλος, Ἄννα Ι. Κλεῖσα.

ΠΥΡΓΟΥ: Δ. Α. Ἀποστολάκος, Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Διαβολεμένος Ἀλιεύς.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Μαρία Νικολοπούλου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν

ΧΙΟΥ: Εὐθαλία Δ. Μπαμπάλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΙΩ. ΤΡΟΓΙΑΝ ἐν Ἀθήναις (τοῦ ὁποίου κερμένω τὴν διεύθυνσιν), ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Α. ΖΗΤΗΣ ἐν Βόλῳ, Γ. Σ. ΖΩΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ ΕΥΘΑΛΙΑ Δ. ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ ἐν Χίῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.